

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych

COM(2012) 643 final – 2012/0305 (COD)

(2013/C 271/26)

Sprawozdawca: **Mário SOARES**

Rada w dniu 21 listopada 2012 r., oraz Parlament Europejski w dniu 19 listopada 2012 r., działając na podstawie art. 192 ust.1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiły zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych
COM(2012) 643 final – 2012/0305 (COD).

Sekcja Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 26 kwietnia 2013 r.

Na 490. sesji plenarnej w dniach 22–23 maja 2013 r. (posiedzenie z 23 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 92 do 2 – 1 osoba wstrzymała się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES zdecydowanie popiera Komisję w jej wysiłkach na rzecz wzmocnienia prawodawstwa w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych.

1.2 EKES podkreśla, że konieczne jest szybkie osiągnięcie światowego porozumienia w sprawie kontrolowania fluorowych gazów cieplarnianych w celu podporządkowania wszystkich gospodarek świata takim samym przepisom.

1.3 W kontekście obecnego kryzysu gospodarczego i społecznego, ochrona zatrudnienia powinna być priorytetem. Przejście na gospodarkę przyjazną klimatowi i środowisku powinno opierać się na solidnym dialogu społecznym, aby wspólnie i demokratycznie móc zarządzać nadchodzącymi zmianami. Dialog społeczny, negocjacje i uczestnictwo są podstawowymi wartościami i narzędziami, które stanowią bazę i pozwalają na pogodzenie w gospodarkach europejskich upowszechniania spójności społecznej i jakości zatrudnienia, tworzenia miejsc pracy oraz wzmocnienia innowacyjności i konkurencyjności.

1.4 EKES wzywa do zmniejszenia obciążenia finansowego i administracyjnego związanego z wdrażaniem poszczególnych elementów niniejszego rozporządzenia, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw.

1.5 EKES wzywa do wzięcia w większym stopniu pod uwagę zużycia energii w ciągu całego cyklu życia, jak również do włączenia do analizy kosztów/zysków potencjalnych wad zaproponowanych alternatywnych rozwiązań.

1.6 Komisja i państwa członkowskie powinny zwiększyć wsparcie badań i innowacji w przemyśle, szczególnie w zakresie

rozwoju technologii alternatywnych dla fluorowanych gazów cieplarnianych.

1.7 Zarówno państwa członkowskie jak i przedsiębiorstwa powinny podjąć szczególne wysiłki, w celu przeprowadzenia sprawiedliwej społecznie transformacji polityk, prowadzonych w celu zredukowania stosowania i produkcji fluorowanych gazów cieplarnianych.

1.8 Opracowanie odpowiednich programów szkoleniowych, mających na celu przygotowanie pracowników do wykorzystania alternatyw technologicznych dla fluorowanych gazów cieplarnianych, może okazać się konieczne. Niemniej należy wziąć pod uwagę szczególną sytuację MŚP i ograniczyć obciążanie finansowe i administracyjne związane z certyfikacją i szkoleniami.

1.9 Należy podejmować działania na wczesnych etapach procesów wykorzystywania fluorowanych gazów cieplarnianych i w ten sposób zapobiegać wyciekom poprzez zaostrzenie wymagań dotyczących projektowania instalacji zawierających te substancje.

1.10 Państwa członkowskie powinny opracować systemy selektywnej zbiórki urządzeń zawierających substancje fluorowane, zgodnie z przepisami dyrektywy 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego.

1.11 Wszystkie przedsiębiorstwa, które wykonują czynności związane z produkcją, dystrybucją i montażem urządzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane, powinny być objęte programami szkoleń. Programy szkoleniowe natomiast powinny obejmować rozwiązania alternatywne w celu ułatwienia procesu transformacji technologicznej.

1.12 Według EKES-u bardziej właściwe byłoby wprowadzenie rozróżnienia technologii, by móc przeprowadzać „stopniowe wycofywanie z obrotu” zamiast „stopniowej redukcji”, o ile jest to technicznie możliwe i gospodarczo wykonalne.

1.13 Ograniczenia nałożone na europejskich producentów powinny być również nakładane na produkty importowane do Unii Europejskiej.

1.14 Komisja Europejska będzie przede wszystkim odpowiedzialna za wdrożenie systemu kwot kontyngentów i powinna ograniczyć jego koszty, zapewniając jednocześnie ochronę integralności środowiskowej.

1.15 Komisja powinna być uprawniona do przeprowadzania procedury kontroli, weryfikacji i zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

1.16 EKES zgadza się z tym, że podstawą prawną powinna być ochrona środowiska, lecz podkreśla potrzebę zapewnienia, że wdrożenie rozporządzenia nie zagrozi integralności rynku wewnętrznego.

2. Wstęp

2.1 W 2004 roku, EKES wydał opinię ⁽¹⁾ w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (obecnie obowiązujące rozporządzenie nr 842/2006), w której podkreślono, że stężenie gazów cieplarnianych wzrosło na skutek działalności człowieka i jeśli ta tendencja, jak również wynikające z tego globalne ocieplenie, nie zostanie złagodzona lub odwrócona, doprowadzi do trwałej i potencjalnie niebezpiecznej zmiany klimatu. Popierając cel i podejście Komisji, opinia z 2004 r. wskazywała na kilka kwestii poruszonych w projekcie rozporządzenia. Niektóre z krytycznych ocen wydają się ciągle aktualne i zawarte są w niniejszej opinii.

2.2 Fluorowane gazy są silnymi gazami cieplarnianymi wytwarzanymi przez człowieka. Obecnie są ujęte w dwóch umowach międzynarodowych w zależności od tego, czy charakteryzują je właściwości niszczenia warstwy ozonowej w stratosferze. Z jednej strony, protokół montrealcki (1987 r.) – wywodzący się z Konwencji Wiedeńskiej – stwarza środki kontroli produkcji i stosowania tych substancji w ostatecznym celu ich wyeliminowania. Protokół ten wciąż ewoluował, tak by jego zakres rozszerzać o nowe gazy i nowe zastosowania. Z drugiej strony, protokół z Kioto obejmuje emisje fluorowanych gazów cieplarnianych, które nie mają wpływu na warstwę ozonową, w celu redukcji emisji gazów cieplarnianych, która jest przedmiotem tego protokołu. Również koalicja na rzecz klimatu i czystego powietrza, która od 2012 roku ma na celu zwalczanie krótkotrwałych zanieczyszczeń, uczyniła walkę z emisjami HCF jednym ze swoich priorytetów.

2.3 Obok innych podmiotów, Unia Europejska jest na pierwszej linii zwalczania fluorowanych gazów cieplarnianych. W 2009, 2010, 2011 i 2012 roku, wielu sygnatariuszy protokołu montrealckiego, w tym Stany Zjednoczone, przedstawiło propozycje mające na celu ograniczenie na skalę światową produkcji i zużycia fluorowęglowodorów (HFC); 108 krajów poparło te inicjatywy.

2.4 Jednak poczyniono niewiele postępów, ponieważ m.in. Chiny, Brazylia, Indie i kraje Zatoki Perskiej odmawiają dyskusji na ten temat w kontekście protokołu montrealckiego uzasadniając, że fluorowane gazy cieplarniane objęte protokołem z Kioto nie mają żadnego wpływu na warstwę ozonową w stratosferze.

2.5 W 2009 r. Unia Europejska przyjęła cele w zakresie ograniczania emisji gazów cieplarnianych do roku 2020 i do 2050. Do 2020 r. emisje gazów cieplarnianych w UE powinny być zredukowane o 20 % w stosunku do poziomu z 1990 r. i o 30 % – o ile zostanie podpisane światowe porozumienie, które nałoży podobne cele głównym gospodarkom światowym.

2.6 W celu zapewnienia realizacji tych celów, UE wyposażała się w innowacyjne instrumenty, wśród których najważniejsze to: unijny system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (dyrektywa 2009/29/WE), dyrektywa w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (dyrektywa 2009/28/WE), dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej (dyrektywa 2012/27/UE) i decyzja w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie (decyzja 406/2009/WE). UE uznała, że emisje krajów rozwiniętych powinny zostać zredukowane do 2050 r. o 80 % – 95 % w stosunku do poziomu z 1990 r., aby zrealizować cel ograniczenia wzrostu temperatury na świecie o dwa stopnie Celsjusza.

2.7 W „Planie działania prowadzącym do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” Komisji Europejskiej stwierdza się, że najbardziej skuteczne scenariusze zakładają redukcję emisji w porównaniu do 1990 r. o 25 % do 2020 r., o 40 % do 2030 r., o 60 % do 2040 r.

2.8 Biorąc pod uwagę ich współczynnik ocieplenia globalnego, fluorowane gazy cieplarniane są integralną częścią europejskich ram walki ze zmianą klimatu. Obowiązujące prawodawstwo UE dotyczące fluorowanych gazów cieplarnianych składa się z dwóch głównych aktów prawnych:

— rozporządzenie 842/2006 ustanawia system zapobiegania wyciekom podczas stosowania i wycofywania urządzeń. Określa również ograniczoną liczbę zakazów stosowania fluorowanych gazów, w przypadku ściśle określonych zastosowań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 30.4.2004, s. 62.

— dyrektywa 2006/40/WE dotycząca emisji systemów klimatyzacji w pojazdach silnikowych.

2.9 Silna ambicja UE przeciwdziałania zmianom klimatu i przejścia na gospodarkę niskoemisyjną jest mile widziana. Niemniej musi być poparta wiarygodnym programem społecznym i niezbędnymi środkami finansowymi, aby wesprzeć sektory i regiony, które odczuwałyby negatywny wpływ na poziom zatrudnienia ze względu na brak postępów zrealizowanych przez inne duże kraje. Światowy kontekst gospodarczy i energetyczny sprawia, że kwestia konkurencyjności jest niezwykle delikatna, zwłaszcza dla energochłonnych sektorów eksportowych. Wysiłki mające na celu dekarbonizację Unii Europejskiej powinny być jaśniej wyrażone w projekcie ponownej industrializacji, opierającym się szczególnie na wydajnym wykorzystaniu zasobów, w tym energii, i na zrównoważonych i innowacyjnych technologiach.

3. Podsumowanie i uzasadnienie wniosku Komisji

3.1 Wniosek przedstawiony przez Komisję ma na celu:

3.1.1 zastąpienie rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych, aby przyczynić się do bardziej racjonalnej pod względem kosztów i skuteczniejszej realizacji unijnych celów klimatycznych poprzez zniechęcanie do stosowania fluorowanych gazów cieplarnianych o dużym wpływie na klimat na rzecz energooszczędnych i bezpiecznych rozwiązań alternatywnych oraz poprzez dalsze ulepszenia w zakresie ograniczania emisji z produktów i urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane, oraz wycofywania ich z eksploatacji;

3.1.2 wzmocnienie zrównoważonego wzrostu, pobudzenie innowacji i rozwój zielonych technologii poprzez poprawę możliwości rynkowych dla technologii alternatywnych i gazów o nieznacznym wpływie na klimat;

3.1.3 dostosowanie polityki UE do najnowszych wyników badań naukowych na poziomie międzynarodowym, jak opisano w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPCC ONZ m.in. w odniesieniu do substancji objętych zakresem niniejszego rozporządzenia i obliczania współczynnika ocieplenia globalnego (GWP);

3.1.4 pomoc w osiągnięciu konsensusu w sprawie międzynarodowego porozumienia dotyczącego stopniowego wycofywania z obrotu fluorowęglowodorów (HFC), najistotniejszej grupy fluorowanych gazów cieplarnianych, na podstawie protokołu montrealskiego;

3.1.5 uproszczenie i doprecyzowanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych zgodnie ze zobowiązaniem Komisji dotyczącym lepszych uregulowań prawnych.

4. Uwagi ogólne

4.1 EKES zdecydowanie popiera Komisję w jej wysiłkach na rzecz wzmocnienia prawodawstwa w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych. Ze względu na ich wysoki współczynnik ocieplenia globalnego istotne jest, aby zostały zrealizowane dodatkowe działania mające na celu zredukowanie emisji gazów cieplarnianych w UE, zarówno w produkcji jak i w ich stosowaniu.

4.2 Obowiązujące prawodawstwo jest właściwe, ale jego realizacja napotyka wiele trudności, w większości opisane przez Komitet w opinii z 2004 r. EKES wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia wysiłków w celu stosowania własnych decyzji.

4.3 Popierając inicjatywy Unii Europejskiej, EKES podkreśla znaczenie szybkiego osiągnięcia światowego porozumienia dotyczącego kontrolowania fluorowanych gazów cieplarnianych, w celu przedłożenia tych samych zasad wszystkim gospodarkom światowym.

4.4 Biorąc pod uwagę istnienie alternatywnych technologii technicznie niezawodnych i ekonomicznie opłacalnych, wzmocnienie przepisów opiera się na interesującej opłacalności ekonomicznej tak, aby jego ogólne skutki makroekonomiczne były bardzo ograniczone, z wyjątkiem pewnych sektorów. Koszty generowane przez wdrażanie przepisów mogą być zrównoważone z jednej strony przez zyski z wydajności energetycznej, a z drugiej – przez strategiczne pozycjonowanie innowacyjnych przedsiębiorstw na rynku. Mimo, że opłacalność ekonomiczna zaproponowanych alternatywnych rozwiązań została starannie zbadana, Komitet podkreśla potrzebę ograniczenia w jak największym stopniu obciążeń finansowych związanych z wdrażaniem projektu rozporządzenia. Ponadto EKES wzywa do wzięcia w większym stopniu pod uwagę zużycia energii w ciągu całego cyklu życia, jak również do włączenia do analizy kosztów/zysków potencjalnych wad zaproponowanych technologii alternatywnych (łatwopalność, właściwości wybuchowe, toksyczność, ryzyko związane ze zwiększeniem ciśnienia). Ponadto poziom bezpieczeństwa wymagany w niektórych sektorach takich jak kolej może uniemożliwić zastosowanie alternatywnych substancji, mimo sukcesów w ich opracowaniu. Dlatego też należy szybko wypracować dla tych sektorów alternatywne rozwiązania, które byłyby możliwe do wprowadzenia z ekologicznego i ekonomicznego punktu widzenia.

4.5 EKES wzywa również Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia badań i innowacji w przemyśle, szczególnie w zakresie rozwoju alternatyw technologicznych dla fluorowanych gazów cieplarnianych. W kontekście kryzysu gospodarczego, który dotyka gospodarkę europejską, wspieranie innowacji jest kluczowym elementem strategii ponownego uprzemysłowienia. Niemniej, należy również wziąć pod uwagę brak pewności, co do możliwości opracowania, przy akceptowalnym koszcie, substancji lub technologii, dzięki którym możliwa byłaby realizacja funkcji, takich jak na przykład chłodzenie, które są zbędne do prawidłowego działania rozwiniętych społeczeństw.

4.6 Godny pochwały jest fakt, że wniosek zawiera artykuł poświęcony certyfikacjom i szkoleniom, który może zwiększyć skuteczność prawodawstwa i powinien zachęcać do rozwoju synergii z europejskim prawodawstwem w zakresie BHP, w szczególności poruszając kwestię zagrożeń związanych z wprowadzaniem alternatywnych rozwiązań. Niemniej Komitet stwierdza, że brak odpowiedniego szkolenia pracowników jest często główną przeszkodą w realizacji tego rozporządzenia. Zarówno państwa członkowskie jak i przedsiębiorstwa powinny podjąć szczególne wysiłki w celu opracowania koniecznych programów szkoleniowych pracowników, tak aby przygotować ich do stosowania technologii alternatywnych w stosunku do fluorowanych gazów cieplarnianych. Należy wziąć pod uwagę szczególną sytuację MŚP i ograniczyć obciążanie finansowe i administracyjne certyfikacji i szkoleń.

4.7 Komitet podkreśla potrzebę inspirowania się dobrymi praktykami realizowanymi przez niektóre państwa członkowskie w celu rozwiązania problemu fluorowanych gazów cieplarnianych.

5. Uwagi szczególne

5.1 Zakładając, że koszt środków dotyczących ograniczania emisji (tzn. kontrola szczelności, wykrywanie wycieków, prowadzenie dokumentacji etc.) jest bardzo wysoki dla końcowych użytkowników, w wielu wypadkach MŚP, Komitet jest zaniepokojony obciążeniem finansowym wynikającym z regulacji dotyczącej fluorowanych gazów cieplarnianych dla tego sektora gospodarczego, osłabionego już kryzysem gospodarczym. Komitet podkreśla konieczność podejmowania działań na wczesnych etapach procesów wykorzystywania fluorowanych gazów cieplarnianych i w ten sposób zapobiegania wyciekom poprzez zaostrzenie wymagań dotyczących projektowania instalacji zawierających te substancje.

5.2 Obowiązki odzysku, o których mowa w art. 7 ust. 4, dotyczą w wielu przypadkach urządzeń stosowanych w domach (klimatyzatory, pompy ciepła). Wydaje się bardziej słuszne, aby państwa członkowskie opracowały systemy selektywnej zbiórki urządzeń zawierających substancje fluorowane, zgodnie z przepisami zawartymi w dyrektywie 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego.

5.3 Szkolenie i certyfikacja (artykuł 8)

5.3.1 Obowiązek przygotowywania programów szkoleniowych jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wykonują czynności poruszone w artykule 8 ustęp 1 na zlecenie osoby trzeciej. EKES uważa, że wszystkie przedsiębiorstwa, które prowadzą działalność związaną z produkcją, dystrybucją i montażem urządzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane, powinny być objęte programami szkoleniowymi. EKES podkreśla, że programy szkoleniowe powinny obejmować technologie alternatywne w celu ułatwienia procesu transformacji technologicznej.

5.3.2 Jeśli programy szkoleniowe odnoszą się do substancji i procesów, które mogą mieć wpływ na BHP, partnerzy społeczni powinni zostać włączeni do tworzenia tych programów przez państwa członkowskie. Zaangażowanie partnerów społecznych w tworzenie programów umożliwiłoby dostosowanie wniosku do ogólnych zasad prawodawstwa wspólnotowego w zakresie BHP.

5.3.3 Biorąc pod uwagę niepewność związaną z terminem przyjęcia wniosku w sprawie rozporządzenia, należałoby zastąpić podany termin, do którego państwa członkowskie muszą poinformować Komisję o programach szkoleń i certyfikacji, odniesieniem do terminu, od chwili wejścia w życie rozporządzenia.

5.4 Wprowadzenie do obrotu i kontrola stosowania

5.4.1 Niezależnie od szczególnych ograniczeń określonych w artykułach 9, 11 i 12, ogólne podejście wniosku rozporządzenia preferuje „stopniowe ograniczanie produkcji” (*phasing down*) do 2030 roku zamiast „stopniowego wycofywania z obrotu” (*phasing out*). W rzeczywistości, artykuł 13 przewiduje zmniejszenie wprowadzania do obrotu fluorowęglowodorów poprzez przejściową regulację określającą kwoty kontyngentów, w której nie wprowadza się rozróżnienia między technologiami, o których mowa we wniosku rozporządzenia.

5.4.2 Według EKES-u, rozróżnienie technologii byłoby bardziej właściwe, aby móc przeprowadzać „stopniowe wycofywanie z obrotu” zamiast „stopniowego ograniczania”, o ile byłoby to technicznie możliwe i gospodarczo wykonalne. Wskazane jest, aby wprowadzić cel w zakresie zakazu w perspektywie długoterminowej, który byłby zgodny z celami redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE do roku 2050, jak również z rozwojem technologii alternatywnych. Dla niektórych sektorów lub podsektorów, takich jak sektor chłodni przemysłowych lub dużych przemysłowych instalacji chłodniczych, można rozważyć wdrożenie zakazu wprowadzania do obrotu nowych urządzeń zawierających HFC już od 2025 r. Podobnie jednorazowe pojemniki (spraye, aerozole) zawierające fluorowane gazy cieplarniane powinny być zakazane, z możliwymi odstępstwami dla niektórych podstawowych zastosowań (np. w służbie zdrowia), jak również dla których nie wskazano żadnej wiarygodnej alternatywy.

5.4.3 Oprócz oczywistych korzyści dla środowiska wynikających z całkowitego zastąpienia technologii odpowiedzialnych za generowanie szczególnie szkodliwych gazów cieplarnianych i mimo kosztów finansowych wynikających z ich wymiany, systematyczne zastępowanie tych urządzeń sprzyja innowacyjności i pozwala innowacyjnym przedsiębiorstwom na uzyskanie przewagi konkurencyjnej na rynkach, które rozwiną się dzięki ustanawianemu rozporządzeniu.

5.5 Etykietowanie jest zasadniczym źródłem informacji dla pracowników obsługujących instalacje objęte przedmiotowym wnioskiem w sprawie rozporządzenia i dla ostatecznego konsumenta na temat zagrożeń związanych z zastosowanymi technologiami. Jeśli chodzi o pracowników, informacje techniczne powinny przekazywać w sposób jasny, skrupulatny i ścisły wszystkie wiadomości niezbędne do wykonywania operacji montażu, konserwacji i usuwania z minimalnymi zagrożeniami środowiskowymi.

5.6 Aby zmaksymalizować wpływ informacji i biorąc pod uwagę techniczną złożoność sprawy, przekaz powinien zawierać informacje proste i zrozumiałe dla ogółu społeczeństwa. W związku z tym należy rozwijać synergie z istniejącym systemem w ramach dyrektywy 2005/32/WE dotyczącej ekoprojektu, w sposób sprzyjający zharmonizowanemu systemowi etykietowania środowiskowego dla całej Unii Europejskiej, tam gdzie jest to technicznie możliwe.

5.7 Ograniczenia, które będą nałożone na europejskich producentów, powinny być również nakładane na produkty importowane do Unii Europejskiej. Zakaz fabrycznego napełniania urządzeń pozwala na skuteczne regulowanie importu fluorowanych gazów cieplarnianych zarówno ze środowiskowego jak i gospodarczego punktu widzenia. EKES zastanawia się jednak, czy fabryczne napełnianie urządzeń nie jest lepszą gwarancją niezawodności, ponieważ jest realizowane za pomocą dostosowanych urządzeń i przez osoby przeszkolone do tego zadania. Dlatego EKES zachęca do tego, by w rozporządzeniu wyraźnie określić, że zakaz fabrycznego napełniania nie ma zastosowania do urządzeń przeznaczonych na eksport. Komitet wzywa również do ustanowienia systemu wyłączeń z zakazu fabrycznego napełniania tych urządzeń, w których przypadku jest ono uzasadnione ze względu na niezawodność, bezpieczeństwo czy wpływ na środowisko naturalne.

5.8 Wszyscy producenci i importerzy fluorowych gazów cieplarnianych muszą dostosować się do systemu kwot kontyngentów. Obowiązki te nie spadają ani na konsumentów ani na operatorów urządzeń. Aby zmniejszyć obciążenia administracyjne, stosuje się próg jednej tony metrycznej lub tysiąca ton ekwiwalentu CO₂ fluorowych gazów cieplarnianych. Ilości eksportowane nie są uwzględniane w ramach kontyngentów na wprowadzanie do obrotu. Przydzielanie kontyngentów będzie oparte na wcześniej odnotowanych emisjach. Opcja

aukcji nie została przyjęta, ponieważ zbyt mało podmiotów gospodarczych jest obecnych na rynku (w sumie jest zbyt mało podmiotów, by stworzyć skuteczny rynek), a ta procedura zwiększyłaby koszty administracyjne. 5 % będzie zarezerwowane dla „nowych operatorów”. Przydzielanie kontyngentów zostanie ustalone na podstawie danych z lat 2008–2011. Istotne jest, aby zadania związane z obowiązkiem rejestracji i deklaracji pozostały wykonalne, tak aby nie nakładać nadmiernej obciążenia administracyjnych na przedsiębiorstwa, w szczególności na MŚP. Ogólnie rzecz biorąc, kwestia opłacalności ekonomicznej systemu kontyngentów powinna zostać podniesiona.

5.9 EKES wzywa Komisję Europejską do regularnego publikowania raportów na podstawie danych zebranych zgodnie z artykułami 17 i 18 wniosku rozporządzenia. Raporty te nie powinny jednak naruszać poufności danych zebranych od przedsiębiorstw i związanych z nimi procesów przemysłowych chronionych przez prawo własności intelektualnej. Komisja powinna również dążyć do ograniczenia obciążeń administracyjnych w zakresie gromadzenia danych, zarówno przedsiębiorstw jak i państw członkowskich.

5.10 Artykuł 21 ustanawia komitet, którego zadaniem jest wspieranie Komisji w wykonywaniu uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych. Przedstawiciele wszystkich zainteresowanych stron powinni znaleźć się w jego składzie, w tym również przedstawiciele partnerów społecznych.

5.11 EKES ubolewa, że artykuł 22 nie zawiera upoważnienia dla Komisji do przeprowadzania procedur monitorowania, weryfikacji i stosowania prawodawstwa. Chociaż środki realizacji są prerogatywą państw członkowskich, byłyby właściwe, aby umożliwić Komisji ustanowienie jednolitych wymagań minimalnych, podobnie jak przewidziano w artykułach 8 i 18.

5.12 EKES popiera wolę Komisji, by oprócz rozporządzenia w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych na art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ głównym celem rozporządzenia jest zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony środowiska, zwłaszcza poprzez przeciwdziałanie zmianie klimatu. Komitet podkreśla jednak potrzebę zapewnienia, że wdrożenie rozporządzenia nie zagrazi integralności rynku wewnętrznego.

Bruksela, 23 maja 2013 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Henri MALOSSE